

Alte volume ale autoarei:

Școala secretă a dragonilor

Școala secretă a dragonilor – *Dragonul cu coarnele de argint*

Școala secretă a dragonilor – *Întoarcerea celui de-al șaptelea clan*

Școala secretă a dragonilor – *Renașterea dragonilor Gecko*

Emily Skye

ȘCOALA SECRETĂ A DRAGONILOR

Tribunalul Celor Șapte Flăcări

Volumul 5

Ilustrații de Pascal Nöldner

Traducere de Mircea Dragoman

Editura Nomina

Editor: Alexandru Creangă

Punct de lucru: Comuna Bradu, str. DN 65B, nr. 31, jud. Argeș;

Tel.: 0348.439.417/fax: 034.439.416

e-mail: comenzi.nomina@gmail.com

www.edituranomina.ro

Emily Skye, text

Pascal Nöldner, ilustrații și designul copertei

Die geheime Drachenschule. Das Tribunal der Sieben Flammen

Baumhaus Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2021 Bastei Lübbe AG, Germany

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SKYE, EMILY

Școala secretă a dragonilor / Emily Skye; il. de Pascal Nöldner;

trad. de Mircea Dragoman. – Pitești: Nomina, 2021

6 vol.

ISBN 978-606-535-856-0

Vol. 5.: Tribunalul Celor Șapte Flăcări

– 2025. – ISBN 978-630-348-016-9

I. Nöldner, Pascal (il.)

II. Dragoman, Mircea (trad.)

821.112.2

Tipărit la:

BOOKART
PRINTING

© Editura Nomina, 2025. Toate drepturile aparțin Editurii Nomina pentru prezenta traducere. Reproducerea totală sau parțială fără acordul editorului intră sub incidența legii 8/1996.

Primul lucru pe care îl sesiză Henry, atunci când se trezi, a fost gustul scârbos din gură. Parcă ar fi mestecat o bucată de brânză veche. Apoi simți un miros necunoscut, dar totuși atât de familiar, care îi urcă în nas, mult mai plăcut decât brânza mucegăită. Un amestec de foc, sulf și piper.

Henry pipăi în întuneric în jurul lui. Într-un final, degetele lui descoperiră o micuță lampă pe noptieră. Sub abajur atârna un lanț subțire de care trase. O lumină slabă iluminează camera, o cameră pe care Henry nu o mai văzuse niciodată.

– Unde mă aflu? șopti el frecându-și fața.

Palmele îi păreau aspre, precum hârtia abrazivă. Se uită la ele în lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Măinile lui erau acoperite cu cicatrici mărunte, de parcă se luptase cu un tufiș plin cu țepi sau ar fi scos cartofi prăjiți cu mâinile goale din tigiia încinsă.

Își mângâie palmele. Avea mâinile unui muncitor în construcții, dar nu știa de unde. Cel mai mult îl neliniștea faptul că toate cele trei cuvinte pe care le rostise mai înainte – UNDE MĂ AFLU? – le auzise numai cu urechea dreaptă. Încercă încă o dată, de data asta ceva mai tare.

– Unde mă aflu?

În timpul nopții, își pierduse auzul în urechea stângă. Henry încercă să lupte contra fricii pe care o simțea că-și făcea loc în mintea lui. Sări din pat și simți podeaua rece de piatră sub picioare. Când încercă să facă primii pași, își dădu seama că era destul de nesigur pe mișcărilor sale. Atunci, Henry trase adânc aer în piept înainte să facă un nou pas. Era deja mult mai bine.

Traversă destul de repede micuța mansardă. Se sprijini cu o mână de peretele oblic, iar cu cealaltă mână dădu la o parte perdeaua groasă care acoperea fereastra. Privi afară.

Noaptea se sfârșea sau poate că tocmai începea. Henry nu știa cum era. Strada la care privea era acoperită cu o lumină difuză, așa cum se întâmpla înainte de răsăritul soarelui, sau imediat după asfințit. Părea că plouase, pentru că luminile felinarilor de pe stradă se reflectau în pietrele de macadam ude.

Henry se strădui să-și aducă aminte, dar era aproape convins că nu mai văzuse niciodată această stradă părăsită. Se întoarse și se duse clatinându-se spre cealaltă parte a camerei.

— Unde mă aflu? șopti el din nou și își forță creierul să-și aducă aminte de cele întâmplate cu o zi în urmă.

Lângă perete se aflau o masă micuță și un scaun. Pe spătarul scaunului atârnavă niște haine ciudate. Un fel de kilt scoțian, o pereche de pantaloni din piele, o cămașă din in și ceva care arăta precum o vestă din lână. Ridică vesta și o miroși. Răspândeau un miros de foc, sulf și piper, pe care-l simțise și mai devreme.

În timp ce o așeza la loc, privirea îi căzu pe un vraf de ziare îngălbenite, care zăceau pe masă. Se întinse după exemplarul de

deasupra și privi pagina de titlu, pe care scria, cu litere îngroșate, despre existența monstrului din lacul Arundel. Se presupunea că ar fi vorba despre o rudă a monstrului din Loch Ness, dar nu-l prea interesa pe Henry. În timpul verii, perioadă lipsită în general de subiecte interesante, ziarele publicau tot felul de povești cu totul și cu totul nebunești. Toată lumea știa.

Ce-l făcu pe Henry să-și țină răsuflarea era data ediției respective: vineri, 11 octombrie 2019.

Era imposibil! Astăzi era 20 august 2017! A doua zi după cea de-a unsprezecea zi de naștere a lui Henry. Ieri au câștigat cu 2-1 contra FC Millwall. Chiar el transformase lovitura de pedeapsă pentru 2-1. Henry își mai putea aminti cum în spatele porții apăruse un bărbat misterios, îmbrăcat într-un palton lung și negru și cu pantofi fini din piele. Arăta foarte nelalocul lui pe terenul de fotbal plin de noroi. Dar bărbatul îi indicase cu o mișcare discretă a capului colțul în care să execute.

Un reprezentant al cluburilor mari, se gândise Henry.

Și apoi...

Apoi...

Henry se lovi cu palma peste frunte. Nu își mai aminti nimic altceva. Se prinse de păr și trase. Nu îl ajută cu nimic. După străinul acela misterios nu mai era nimic.

Simțea cum crește în el sentimentul de panică, care îl cuprindea ca o vâltoare.

Lăsă să cadă ziarul și puse mâna pe altă ediție, zece octombrie 2019. Următorul exemplar era din data de nouă octombrie,

iar dedesubt din data de opt. Atât de multe greșeli de tipar nu puteau fi o coincidență.

Atunci când Henry încercă să ridice următorul exemplar, întregul vraf de ziare alunecă și se izbi de podea cu un sunet înfundat, dar lui Henry nu-i păsa. Azvârli ediția din mâna sa în celălalt colț al camerei și se aruncă pe pat. Ce naiba se întâmpla? Unde fusese adus?

Gândurile îi zburau aiurea când auzi niște bătăi înfundate, care zguduiră ușa îngustă a camerei din mansardă. Henry se trase în vârful patului până simți peretele rece pe spatele său și privi mut înspre ușă. Fără ca el să fi invitat pe cineva înăuntru, cineva deschise încet ușa.

Un bărbat cât un munte intră cu pași grei în cameră. Mergea ușor aplecat, pentru a nu se lovi cu capul de tavan, și-l fixa pe Henry cu un ochi. Acolo unde ar fi trebuit să se afle cel de-al doilea ochi se vedea un petic pentru ochi. Gura bărbatului se ascundea sub o mustață zbârlită. Părul grizonant i se ițea în șuvițe sălbatice pe sub pălărie și îi atinge umerii.

Așa ar arăta un răpitor, îi trecu lui Henry prin cap. Se împinse cât putu de tare înspre perete.

— Bună dimineața, Henry! hârâi vocea bărbatului. Numele meu este Duncan McBain. Probabil că nu-ți mai poți aminti, dar în ultimii ani eu am fost profesorul tău.

Henry se uită cu ochii larg deschiși la bărbat. Nu-l mai văzuse niciodată în viața lui.

Nu le mergea deloc bine Cometelor. Reușiseră să câștige primele două meciuri ale sezonului, dar principalii lor adversari, Atacanții Cerurilor, câștigaseră și ei, însă aveau un golaveraj net superior. Dacă Cometele intenționau să preia conducerea în clasament, însemna că aveau nevoie de o victorie. Doar așa se puteau apropia încă puțin de marele lor vis: câștigarea Cupei Celor Șapte Flăcări.

Atacanții Cerurilor reușiseră să câștige o dată. Și această victorie părea că-i întărește să încerce să câștige și a doua oară. După ce Fiona, Dex și Marc, din echipa Spărgătorilor Norilor, părăsiseră Șapte Focuri, echipa Atacanților Cerurilor era considerată cea mai bună de pe insulă. Cometele voiau să schimbe această impresie.

Henry strânse din dinți și își scutură lacrima pe care vântul rece o făcuse să-i curgă din ochi. Să înnebunești, nu alta! Erau echipa mai bună, dar erau conduși cu 5-7.

Nu este minunat? întrebă Phoenix, care stabili legătura cu Henry, apoi se repezi periculos de aproape de stâncile ce mărgineau Golful Dinților de Dragon.

Spuma mării îl împrășcă pe față pe Henry, care clipi din nou.

— Suntem conduși cu două puncte! Ce ar putea fi așa de minunat?

Tu și ambiția ta, îl dojeni Phoenix. Bucură-te pur și simplu de meci și de faptul că toată lumea se distrează așa de bine.

Henry era destul de convins că Edward și Timothy se bucurau de meci tot atât de mult ca el. În loc să-i răspundă, dădu drumul celui de-al treisprezecelea solz de pe spatele dragonului și se lăsă să alunece.

Hei! strigă Phoenix speriat.

Henry descoperi placa de gol. Edward încercă o pasă disperată, placa zbură direct deasupra valurilor, printre stânci, și se îndrepta direct spre ei. Acum, Henry atârna sub dragonul său. Cu o mână se ținea de gheara lui Phoenix, iar pe cealaltă o întinse spre placa ce se apropia de ei în zbor. Degetele îi erau reci și amorțite, la fel ca întregul său corp, dar se întinse și mai mult.

— Să mă tragi imediat înapoi! îi strigă el lui Phoenix și dădu drumul ghearei acestuia.

Câștigă acei câțiva centimetri de care avea nevoie să ajungă în apropierea plăcii. În momentul în care mâna lui cuprinse placa, atinse cu corpul suprafața apei, dar în clipa următoare simți gheara lui Phoenix cuprinzându-i corpul și trăgându-l în sus, razant pe deasupra stâncii, care despărțea valurile în două.

Ai luat-o cu totul razna? îl repezi Phoenix.

— Repede, mai departe! Pierdem timpul, ignoră Henry întrebarea dragonului.

Phoenix clătină indignat capul său de dragon, dar îi urmă comanda și se repezi peste suprafața de joc, în jumătatea adversarilor lor. Între timp, Henry se cățără pe spatele dragonului său, să ajungă în spatele celui de-al treisprezecelea solz. Fără să-și miște prea mult capul, băiatul îi văzu pe adversarii care se năpusteau disperați pe urmele sale. Nu își imagină o astfel de manevră aproape sinucigașă.

Henry răsuci placa în mână. Ca de obicei, uitase să-și ia mănușile, iar marginea ascuțită a plăcii îi provoca tăieturi, dar în acest moment nu simțea nimic. Se concentră, miji ochii, ținti spre suprafața colorată a trunchiului adversarilor și aruncă. Chiar atunci, se auzi semnalul lung și înfundat al cornului, care anunța sfârșitul meciului. Înainte ca sunetul să înceteze, placa tremura deja înfiptă în trunchiul de lemn din suprafața de joc a adversarilor. În timp ce Cometele jubilau, Atacanții Cerurilor clătinău din cap dezamăgiți.

— Unde? Unde s-a înfipt? Roșu sau albastru? țipă agitată căpitanul Atacanților Cerurilor, în timp ce se repezea în zbor spre trunchi.

Henry îi ceru lui Phoenix să îl urmeze. Era foarte convins că nimerise bucata colorată în roșu. Roșu însemna trei puncte, deci câștigaseră partida.

Când ajunseră la trunchiul de copac, Darius scosese deja placa din trunchi. Darius era vărul mai tânăr al lui Dex, unul

dintre foștii jucători ai Spărgătorilor Norilor, cu care Henry se întâlnește și se ciocănește de multe ori pe terenul de joc. Darius nu era cu nimic mai prejos decât vărul său. Tot timpul se lua de Henry, pentru că îl invidia pentru capacitatea de a comunica cu toate viețuitoarele. Dar ce îl deranja cel mai mult pe Henry, era faptul că Darius trișa exact la fel cum o făcea pe vremuri Dex.

— Îmi pare rău, îi întâmpină Darius cu un zâmbet răuvoitor, Discul era înfipt în zona albastră, rezultat de egalitate.

Aripile late ale dragonului său cu patru coarne se deschisera în bătaia vântului.

— Nu aveai voie să-l tragi afară! îl admonestă Edward când ajunse lângă ei.

— Ups, replică Darius și ridică din umeri.

— Am văzut foarte clar placa înfiptă în zona roșie, răspunse Henry.

— Mda, se pare că nu ai văzut bine, spuse Darius.

— Prostii, începu să se enerveze Henry. Tu pur și simplu minți!

Rânjetul dispăru de pe fața lui Darius.

— Fii atent la ce spui, altfel îți smulg limba aia otrăvită!

— Gata, hai să ne calmăm toți, interveni căpitanul Atacanților Norilor. Este adevărat că Darius nu trebuia să scoată placa din trunchi, dar dragonbol este un joc bazat pe onoare. Nimeni din echipa mea nu ar trișa.

În acel moment, ateriză Dansatoarea Valurilor pe vârful trunchiului. Lucy urmărise finalul meciului de la linia de

marginie. După fluierul de final se îndreptase imediat înspre ei. Avea un fel de al șaptelea simț, care o prevenea atunci când Henry avea probleme.

— Îți mai aduci aminte că la primul nostru meci Dex, vărul lui Darius, l-a atacat pe Henry cu o minge de apărare invizibilă, nu-i așa?

— Darius nu este Dex, își apără căpitanul colegul de echipă.

— Se pare că înșelăciunea este o trăsătură de familie, izbucni Henry.

— Ai noroc că stai pe spatele dragonului tău, altfel ți-aș fi arătat eu vreo două, Limbă Otrăvită ce ești! țipă Darius.

— Zău? Ne vedem în două minute în Poiana Dragonilor. Și vedem atunci cine și cui arată, îl provocă Henry și plecă în zbor.

— Henry, nu! Nu merită, strigă Lucy în urma lui, dar vântul îi înghiți vorbele.

Băiatul ăla e cu două capete mai mare decât tine, îi spuse Phoenix, după ce Henry îi povesti foarte supărat cele întâmplate.

— M-am săturat, izbucni Henry. Tot timpul trebuie să mă las insultat de indivizi ca Darius pentru că aș fi un trădător, dar asta se va termina chiar acum.

Dacă o să-l lași să te cotonogască, o să se schimbe... ce? întrebă uimit Phoenix.

— Zău, taci odată!

Darius îi depășise și îi aștepta în Poiana Dragonilor. Mai înainte ca Phoenix să aterizeze, Henry se lăsă să alunece de pe spina lui, se împiedică și căzu în genunchi.

Darius nu încercă să profite de acest avantaj. Așteptă cu un zâmbet rece pe față până când Henry reuși să se ridice în picioare. Între timp, aterizară și ceilalți dragoni în poiană.

Henry era mult prea nervos să aprecieze atitudinea lui Darius. Se năpusti asupra lui, ridică pumnul și-l lovi peste nas. Darius se strâmbă și se împletici câțiva pași. Henry se opri gâfâind. De ce nu se apărase Darius?

— Ați văzut cu toții cine a început? Întrebă acesta viclean pe cei din jur.

— Darius, hai, las-o așa! încercă un coleg să-l liniștească.

Arthur clătină din cap.

— 100% Henry, spuse el, cu toate că nu-i făcea deloc plăcere să recunoască asta.

— Este foarte clar, șuieră Darius și ochii lui fulgerară pericol înaintea să se năpustească asupra lui Henry.

Henry nu avea nicio șansă să scape. Darius era mai puternic și avea brațele mai lungi decât Henry, iar pe pajiștea îmbibată cu apă Henry nu se putea mișca și răsuci așa de repede și ușor. Phoenix încercă în mod repetat să stabilească legătura cu el, dar Henry îi interzise dragonului său să se amestece.

Atunci interveni Master Duncan. Profesorul îl luă de guler pe Darius și îl trase de pe Henry.

— Din nou, Henry? mârâi el. Am înțeles eu bine? Voi doi vreți să dați la lopată la balebă de dragon până la sfârșitul anului?

Darius își ridică împăciuitor mâinile.

— Nu este nevoie, gâfâi el.

— Și tu, Henry?

Henry zăcea în genunchi în noroi. Se simțea rău și abia mai putea respira. Darius îl lovisese de câteva ori cu pumnii în stomac. După gustul pe care îl simțea în gură, se părea că îi sângerau buzele. Își trecu limba peste dinți. Părea că îi mai avea pe toți.

Henry stabili legătura cu dragonul său.

— Am impresia că am cam pierdut lupta asta.

Aș zice că ai dreptate, confirmă compătimitor Phoenix.

— Henry? se auzi din nou din partea lui Master Duncan.

Henry se ridică anevoios.

— Nicio grijă. Am terminat cu el, bodogăni el.

Darius izbucni în râs.

— Foarte mărinimoasă este această limbă plină de venin.

— Care dintre voi a început cearta? îl întrerupse Master Duncan.

Liniștea se așternu peste Poiana Dragonilor. Se auzea numai vântul care vuia peste pajiște. Nimeni nu spunea nimic. Darius și Henry se holbau încăpățânați în jos, iar cei din echipele lor tăceau și ei.

— Arthur?

Master Duncan îl privea insistent.